

תוצרים הביתיים

פרידה אישית

השעיה האחרונה בלבנון

**סגן א' מגרוד הנח"ל,
שפונה אתמול ממוצב
רלעת, כותב על השיבה
של ושל היילי הביתה**

שלוש, מעט אחרי חצות, התקבלה ההחלטה שאנחנו ממנים את המוצב.

האמת היא שבכך לפני מספר ימים הבנו שאנחנו עשויים להתפנות, ואולי אפילו בסיטואציה של ירי וקרב עם מחבלים. ההוראה על הפינוי התקבלה בהגשות מנוודים. מצד אחד כולנו רצינו כבר לעוף מהמקום המוקלל הזה, ארמת לבנון, אבל פתאום, כשזה הגיע ואמרו לנו שתדור שעה וחצי נהיה בחזרה בשטח ישראל מצאנו את עצמנו מוציאים את המצלמות למזכרות אחדות בממדות השונות שבמוצב.

ראיתי את החיילים של עומדים בתצפית ומצטלמים עם הגשקים. נעמדים בקבוצות לצילומים משותפים, מביימים את השעה האחרונה של לבנון תוך ידיעה של כאן אנחנו לא חוזרים יותר. הייתה לנו תחושה שמושה עוד נלל להשתבש, אבל הבנו שמבחינתנו צריך להיות מובנים, כי הנחתה זה הגיע. אחרי שערכתי תדריך מפורט לחברי, כולל התראות ושימונים שצפויים לנו בדרך, התחלתי לחלק את מספרי הברזל וראיתי שהחברים לא מחייכים. אז קלטתי שאולי כולם מבינים שזו הנשיעה האחרונה בדרך לארץ, אבל פתאום מרגישים שהנשיעה הזאת עלולה להיות הנשיעה המסוכנת ביותר שביצענו בלבנון. ההתארות של אתמול דיברו על קטייר שיתלכד לעבר שיירות, על מטענים, על ירי מאסיבי ומה לא. הנשיעה עצמה עברה בסוף ללא שום אירוע, אבל היא נמשכה לעצת. הבחנתי, אחרי כמה דקות של נסיעה, שהחיילים מציצים ימנה ושמהלה, אבל אולי זו הייתה הצצה אחרונה לפני העזיבה האמיתית שלנו את לבנון ולא בגלל שהם חששו ממשוה בדרך. כל אחד בי קש בורא להציץ בפנים האחרונה על אדמת לבנון.

אנחנו ארטורטו נכנסים לשעה. החיילים שלי מותרי לים לחתומים במשאית הספארי, ואז מתחילה השירה: לא רוצים עוד לבנון, לא רוצים עוד לבנון, השער פתוח. הנגשת הקלה. תחושה שזוהי זה. זו הייתה הנשיעה האחרונה. הפעם האחרונה שלנו בלבנון, יותר אנחנו לא חוזרים לשים.

הביא לזכרון: איתן גליקמן

פינוי בהרדד קודש

חיילי צה"ל, שפינו אתמול את מוצב הכפוף, דאמו לארון ולקחת עימם כל הפך חשוב. בתמונה: חייל מבני את ספר התורה של המוצב לארון קודש, שבו יילקו חזרה לישראל

(צילום: עמית מנל, דובר צה"ל)

